Ekim 2019
Sayı 16

Sert Ünsüz

gerekirse yumuşamasını bilir

OKUNACAK NESNE

Ederi beş para

Yazarını buldukça çıkar

KORKU

Bu göz kamaştıran cesaretinin altında yatan korkuları görmemek mümkün mü? Var oluşumuzun yapı taşıdır. Korku karşısında kimi eylemsizleşir kimi kaçar, bazıları vardır ki onları daha da saldırganlaştırır. El kadar bebeyken başlar korku seansları. Adın bile yabancının kucağında okunur kulağına. Erkeksen sünnet, kadınsan hizmet. Büyüdükçe katlanarak artar. Sözde en şefkatli kolların sahipleri korkutur ilk önce. Aynı çatı altında korku kral ve kraliçesine biat etmen istenir. O kral ve kraliçe çoktan beridir köledir zaten. Köle kendi doğurduğundan korkar. Kendi kadar korkmazsa daha da korkar. İnandıkları inandırmaya çalıştıkları tanrıları bile korkak. Tehditle iş tutmaya çalışır. Devasa acıların tarifleri yapılır, kutsal denen korku metinlerinde. Şirinleri görmenin yolu iyi insan

olmaktan değil iyice korkmaktan geçer. Gargamel'in korkusu olmasa çoktan çıkarlardı yoldan. Göklere yüceltilip kutsallığından söz ederken ağızlardan akıtılan sularla ıslandığımız aile denen yapı toplumun iki yüzlü ve en korkak birlikteliğidir. Kendi inandırıldıkları ve göz göre göre kandırıldıkları ne varsa boca ederler genç dimağların üzerine. Tüm planlar başa iş almamak ve durağan bir hayat oluşturmak üzerinedir. Bu korku iyiliği düşünmek ve hayata hazırlamak kisvesi altına sığınır. Yemezler.

Hadi diyelim yedik ki yemeyenimiz pek azdır. Korkup sinecek, kabul mü edeceksin? Bütün bir ömrü sana ait olamayan yapay korkulara teslim edip, başkalarının hayatlarını yaşayarak mı öleceksin? Korkunun kendisinden korkuyoruz. Korkmaktan korkup korkularımızla yüzleşmekten kaçıyoruz. Lakin aklımda yer etmiş şu cümleyi paylaşmak istiyorum. "Korktuğun başına geldiğinde artık korkmana gerek kalmaz." Bu cümle korkuya karşı alınması gereken en net tavırmış gibi geliyor bana.

Çevreci Korku

Pavyonlarımızın yeni sesi soluğu "hepimiz çevreciyiz" efendiler. Ne vazgeçer konforundan ne iner arabasından. Fosil yakıtla beslenen karabasan. Ulan bu insan dediğin hiç çıkmamalıydı Afrikadan.

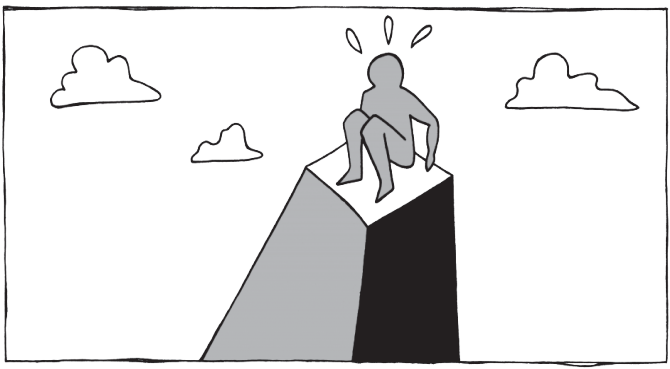
Ne tadımız kaldı ne de tuz. Aldığımız nefes karbonmonoksit. Yeşil yerini gri tonların hakim olduğu cehennem tarlasına bırakmak üzere. Yüzleri asık, umutsuz, solgun ve ölümün şah damarımızdan daha yakın olduğu gerçeğine kör insanlar. Enkazdan arta kalanı yağmalamaya doymuyor, duymuyor hiç bir çığlığı, görmüyor akan kan kendi kanı. Kendi canı yanmadığından çuvaldızı yüreğimize sokuyor.

Ellerinde torbalar ve gözlerinin altında da torba var. Uzun zaman önce gelmiş, geçmiş gidiyor farkında değil. Ellerinde yine de torba var, buruşturup sağa sola fırlattığı. Kadını erkeği, genci yaşlısı, en delikanlısı kendini bozmuş ama farkına varamamış. Ne güzel sokmuşlar hayatımıza, plastiği. En kıymetli atık. Yakında ekmeğe katık yapar yedirirler bakarsın. Zaten işin doğrusunu bilmeyen yok plastik işte mümkün olduğunca kullanmamak değil satın da almamak mesele.

Doğanın belirsizliğinden korkup kaçıyoruz ve doğayı kendi bilirsizliğimizle yok ediyoruz.

Öznel Korku

Miktarı sen belirle ama ruhumu da tekmeleme. Ellerim titresin, gözlerim kızarsın, somut soyuta dönsün kâfi. Neyse havar dostlar havar. Su dolar, ekmek dolar, fasil dolar, kemer dolar, memleket dolar dolar taşar, "kardeşim bu yasak niye yasak" diye sormadan yaşar. Bir kabulleniş, ölü sevicilik. Biri çıkıp açıklasın bu kafa neyin kafası. Bedavayı bırak üzerine para verseler istemem bu kafayı.

KAR ve MİSAFİR

Dağ eteğine kurulmuş meçhul bir köyde yaşıyordum. Kış yine haber vermeden bastırmıştı. Kar yağmaya başladı ve haftalarca durmadı. Kar her tarafı kaplamıştı. Pencerenin yarısına kadar yükselmişti kar. Evden dışarı çıkmıyordum.

Elektrikler kesilmişti. Kışı çıkaracak kadar kömürüm vardı. Evdeki konserveler ve kuru bakliyat da bana daha çok zaman yetebilirdi. Karla inatlaşmaya karar vermiştim. İkimizden biri gidecekti. Kar beni yıldırmaya çalışıyor, inatla etrafımı kuşatıyor, beni nefessiz bırakmak için bütün güçlerini kullanıyordu.

Bekliyordum. Kar beni yutmak için biraz daha inat etti. Penceremden zar zor ışık sızıyordu.

Kar yağmaya başlamadan önce verdiğim bir sipariş hâlâ gelmemişti. İnsanlar birbirine ulaşabiliyor muydu? Televizyonu, interneti, radyoyu açmıyordum. Telefonum hiç çalmamıştı. Açıp kimseye soracak kadar merak etmiyordum dışımdaki dünyayı. Soğuk bir kişiliğe bürünmüş beyaz bir yığın ve ısındıkça içimdeki karları eriten bir ben vardım.

Dışarı çıkmak içimdeki karla çevremi kaplayan beyaz gölgeyi birleştirecekti. Ben nereye gidersem gideyim, içimdeki soğukluk, kan kardeşini peşinden sürükleyecekti nasılsa.

Köyde kimsenin sesini duymuyordum. Karın ilk zamanlarında aşağıdan geçen birilerini görürdüm, belli belirsiz. Belki de kar yüzünden herkes evine çekilmişti. Önemsemedim.

Fırtına çıktı. Ürkmüyordum. Gecenin uğultusu içimi titretti. Uzaklarda üşüyen kurtların iniltili uluyuşları rüzgârın sesine karıştı. Gerçekten gece miydi yoksa etrafımı büsbütün

örten kar mı, her yönü kapatmıştı artık bilmiyordum.

Ansızın büyük bir gürültü koptu. Çığ olmalı diye düşündüm. Kapımı bir hayalin sesi çaldı ansızın. Sessizlik bozuldu. Sonra tekrar sustu her şey. Kapıya gitmekte tereddüt etmedim. Gelen misafir her kimse, içeriye buyur edilmeli, karşılanmalıydı. Kar kapıyı zorlamıştı. İçerdeki sıcak onların bir kısmını eritirken daha güçlü olanlar donup kapının aralıklarına yapışmıştı. Biraz zor da olsa kapı açıldı ve beklediğim gibi büyük bir kütle kar, eşiği doldurdu. Sonra o yığının ayağa kalktığını gördüm. Kapıdan daha uzundu. Kara kardan gölgesi üzerime düştü. Şaşırmadım, korkmadım da. Bekliyordum zaten gelmesini. İçeri buyur etmem de gerekmedi, gelmişti nasıl olsa.

Sobanın yanındaki koltuğu gösterdim. Gidip oturmadı. Üşümüş ve donmuş gibiydi. Ben sürükledim onu sobanın yanına. Sıcaktı biraz önce ev ama o gelince soğumaya başladı her şey. Kapıyı kapatmak için çok uğraştım. Karların bir kısmı içerde kaldı. Boşaltabildiklerimi kürekle dışarıdaki yığına sıvayıp güç bela kapadım kapıyı.

Geri döndüğümde onu dermansız bir halde koltukta uyurken buldum. Sobaya biraz daha odun ve kömür attım. Yüzü bütünüyle kar kaplanmıştı. Belki de uyumuyordu, bilmiyorum. Karşısına geçip oturdum. Beklemeye başladım. Tek kelime konuşmadı benle.

Sobanın harareti üstüne vurdukça yüzünün açılmaya başladığını gördüm. Kar bir adam mıydı, yoksa ölümün soğuk ve beyaz yüzü müydü ayrıştıramadım. Erimeye başlamıştı. Bense üşüyordum biraz. Eriyen karlar halıyı tamamen ıslatmıştı. Sıcak ve ıslak bir serinlik esiyordu şimdi salonda. Kendime bir ıhlamur çayı doldurmak için sobanın üstündeki çaydanlığa el attım. Ona sormamıştım hiçbir şey. İsterse veririm diye düşünüyordum. Kış günü onu içeri almakla

kendisine büyük bir iyilik yaptığımı bilmeliydi en azından. Kar adam erimeye devam etti. Bu kez yüzü tanınacak kadar açılmış, boyu da bir insan boyuna yaklaşmıştı. Yerler bileklerime kadar erimiş kar suyuyla dolmuştu. Bekliyordum bu sonu, şaşırmadım. Ayaklarım ıslanmasın diye yukarı da kaldırmadım. Biraz soğumuştum yalnızca. Ben üşürken pembeleşen ve gülen bir yüz çıkmıştı karşıma. Dizlerime kadar suyla dolmuştu oda ve soba çoktan sönmüştü.

"Sizi çok bekledim." Dedim. İçerisi soğumaya başlamış sular donmaya yüz tutmuştu. Yine ses vermedi. Karşımda duran, gerçek olmayan bir yüz, bir hayal olmalıydı. Dizlerim titremeye, donmaya başlamıştı. İçimdeki soğukluğu keşfettim, dışımdakiyle aynıydı. Yerimden kalkıp bir şeyler yapmam gerekiyordu, yoksa donacaktım. Ölüm fikri epeydir beynimi kurcalıyordu. Ondan kaçmaya ne gücüm yeter ne de buna karşı durmak isterdim. Nasıl olsa bir kavşakta karşılaşacaktım onunla. Şimdi ya da sonra yoktu aslında, ölüm denince sadece o vardı. Ellerimin donmaya başladığını, artık onları kımıldatamadığımı hissettim. Kurtların sesini duydum yine, ürkütücü gelmişti bu kez ulumaları. Ölümün soğuk yalayışı bu olmalıydı yüzümde gezinen. Ona bakıyordum. Yerinden kalktı. Bir hayli erimiş, bir hayli zayıflamış, küçülmüştü ama bana doğru ilerleyecek kadar da dinçti. Gözlerimi kapadım. Heyecan ve korku duymuyordum. Şimdi içimde bir sıcaklık vardı, tuhaf bir sıcaklık.

"Bu kadar gecikmek istemezdim, kusura bakmayın." dedi. Kar ve çığ yüzünden yollar kapalıydı haftalardır. O yüzden dağ yoluna çıkamadık. Tam yollar açılmış, size gelirken kargo aracımız arıza yaptı. Yolun kalan kısmını yürüyerek gelmek zorunda kaldım. Fakat ısmarladığınız nikah yüzüğünü getirmeyi başardım." diye sözlerini bitirdi sıcak bir sesle.

Hayretle gözlerimi açtım. Kurtların uğultusu kesilmişti.

KARPUZ

Tanıtayım kendimi bendeniz karpuz

Tarlasında yakalanan ama daima kaçan yok canım ka-ça-ma-yan

Arsız bir bitki olsa diyorum mesela yabani bir ot

Çapalamadan duramasalar da yine adı üstünde arsızca çıksa sağımda solumda

Ne mümkün? Olanca heybetiyle açık yeşile paralel giden bu nefti yeşili görülmesin de ne yapsın?

Hasat sonu hava koşullarından etkilenmiş narin bir karpuz olsam

Ne bileyim kabuğum içe doğru biraz soyulmuş olsa soğuktan nezle oldum diye beni pas geçseler

Toplandım diyelim, kamyona yüklenirlerken yanlış ritim tutsalar

Kasaya pat diye düşsem yarılsam şöyle iki seksen

Götürüldüm farz-ı muhal sebze haline

Komisyoncum beni fazla olgun görse elese

Veyahut da bizim gibilerden çok olsa çoook çok olsa

Kârının azalacağını, çokluğumuzdan fiyatların düşüneceğini hesap edip

Bizi elese de... de... de... insan midesine gitmesek

Hani canlılara bir faydamız dokunmasın değil isteğimiz? O nasıl söz!

Biz istemez miyiz kuş yesin maymun yesin kedi köpek

yesin

Bak eriğe nasıl da yeşil dallarıyla küçücük boyutuyla kendisini saklıyor

Böceği, kuşu en başta onlar nasipleniyor

Bir yanda iki ayaklı kanatlı gagalı bir hayvan öbür yanda dört ayaklı fesat varlıklar

Bizim kaderimiz insan öğütücünün midesi

Ka-ça-mı-yo-ruz ka-ça-mı-yo-ruz

Ama ben kaçıyorum, kendi adıma ben kaçıyorum

Tamam birincil niteliklerim herkesle aynı

Gördüklerinde karpuz yediklerinde şerbet markette seçildiğimde lok sesi veren

Ama ne birincil ne ikinci niteliklerim duyu üzerinden ulaşılamayan!

Benden birsürü yesen yine olmayacak, bu gıcır gıcır dişlerle kalpsiz kalbinle ne yapsan nafile!

Renkten, tattan öteye git akılla yüreği çarp çıkan sonucu belleğine yaz

Biliyorum hayatında ilk kez böyle bir karpuza rast geldin ama

Var işte bizim gibi karpuzlar da var

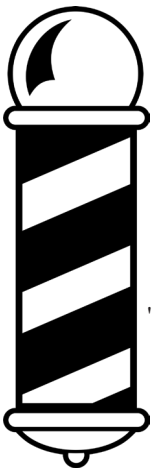
Florasıyla uyumsuz gireceği bağırsakta huzursuz

facebook.com/okunacaknesne
okunacaknesne@gmail.com

KORKMUYORUM ANNE!

sen bir duvarın çatlağı
ben bir duvarın
kavuşmamız için
deprem lazım
Çağlar Simsoy, *Sıvasız Kuşlar*

Ankara her sene olduğu gibi Ocak ayında buz kesmiş. Hava çabuk kararıyor, soğuk bir rüzgar nerede olsa Ruhi'yi bulur, sırtına, ciğerine çivi gibi işler. Çocukluğunda yarı zatürre geçirmiş, her mevsimde soğuk algınlığına yakalanır, zayıf bir bağışıklık sistemi var Ruhi'nin. Ruhu ise en az Ankara kadar kasvetli, bakışları çoğu zaman manasız, kırklı yaşlarına yaklaşırken alnındaki çizgiler iyice belli olmaya başlamış.

Etrafındaki kirli dilliler yüzünden hiç kendini beğenmeyen ama bir o kadar da kibirli Ruhi çok kızıyor bu duruma. "Koca kafam koca burnum yetmiyor bir de alnımda çizgiler çıktı" diyor kendi kendine. Yirmili yaşlarında onu Mickey Rourke'a benzetiyorlardı. Hani şu meşhur 9.5 haftanın başrol oyuncusu. Endomorf bedeni yılların hareketsizliğinden mütevellit obez sınıfına girmiş. Kendinde en

"Vardır ya, hani hep görürsünüz, berber dükkanlarında
Tam önünde kapının, beyazla kırmızı bir şey döner
Döner de döner öyle; hani bir simge, bir şey
Hani ne başlar ne biter
Hani ne vardır ne yoktur"
Edip Cansever.

beğendiği yeri olan saçlarına da lapa lapa karlar yağmaya başlamıştı. Hayat onun sevdiği beğendiği ne varsa elinden almaya pek niyetliydi.

Ankara'da çok sıkılıyor ama sevdiği, sürekli gittiği yerler var Ruhi'nin. Bunlardan biri berberi. Saçları artık taranmaz hale gelince şöyle bir silkinmek için berberine uğruyor. Berberin sahibi Metin, dükkanın içini, dışını, vitrini, bir sanatçı gibi dizayn etmiş. Kapıda eski Amerikan filmlerindeki, kırmızı mavi beyaz şeritleri dönen, berber direği lambalardan var. Tavanda renk renk eski saç kurutma makineleri asılı. Vitrini ise hem Metin'e hem azimli çıraklara babalık yapan Şemsi beyin mesleğe başladığı günlerdeki eski resimleri ve eski tıraş takımları süslüyor. Ruhi, oldum olası gittiği yerlerde böyle ayrıntıları çok sever. Resimlerde Şemsi beyin tam bir sanatçı duruşu var, bir yontucudan, bir ressamdan aşağı kalır yanı yok. Şemsi baba artık yaşlanmış dükkana ara sıra uğruyor. Uğradığında müşterilere takılıyor, tuluat yapıyor. Bu arada çırakları yola getirmeyi de ihmal etmiyor, dükkân tam bir okul o da gerçek bir usta öğretici. Çırakların çoğu çevre illerden gelmiş, meslek edinmek zorunda olan fakir ailelerin çocukları. Çıraklardan çok azı mesleğin şartlarına dayanıyor, kimisi dükkâna gelen zengin müşterilerin çocuklarının hayatına imreniyor. Ne acı, çocuk çocuğa hizmet ediyor. Çıraklara asla masaj yaptırmıyor Ruhi, ona utanç verici geliyor küçücük ellerin bu hizmeti. Dükkândan çıkmadan çocuklara özellikle yeni gelenlere tembih ediyor: "Bakın çocuklar! Hayat çok zor. Genç olsam ben de gelip burada çalışmak isterdim, Metin abinizin, Şemsi babanızın kıymetini bilin."

Şemsi baba, Huysuz Virjin kadar terbiyesiz espriler yapıp müşterilere takılan, kıvrak zekalı, sivri dilli ve şakacı biri .Bir gün berber koltuğunda otururken Ruhi'den bir makas

alır "Bak senden arkadan iş aldım'' Ruhi ''İster önden al ister arkadan sana her şey serbest" deyip basar kahkahayı'' Başka bir sohbette Ruhi'ye aslında tiyatrocu olmak istediğini ama iyi ki olmadığını söylüyor: "Tiyatrocu olsaydım, beş parasız, hiçbir şeye sahip olmadan yaşayacaktım." İçinde kalmış bu özlemini dükkânda tuluat yaparak gideriyor, dükkânı onun sahnesi.

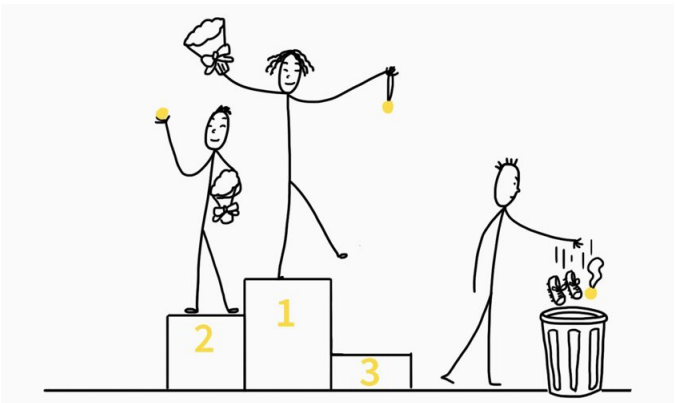
Berber koltuğunda otururken her zaman gergin Ruhi. Neden derseniz, çocukken ahmak bir berber saçı yerine kulağını kesmiş. Başına gelen bir diğer facia çocukken annesinin erken ölümüne duyduğu üzüntüden başında saçkıran çıkmıştı.

Berber koltuğuna oturduğunda aynadan ne yüzüne bakıyor ne saçlarına. Çünkü baktığında "ah ne kadar beyazlamış ne kadar beyazlamış, ah hep bunlar babamın, dedemin genetiğinden kaynaklı" deyip kızıyor. Nuri saçları keserken, Ruhi bacaklarına düşen beyaz saçlarını elleriyle alıp inceliyor, söyleniyor "ya kel olsaydım!" Kelleri bir saatte tıraş eden Nevşehirli Berberi Nuri, Ruhi'yi beş dakikada tıraş ediyor. Bazen çok kızıyor söyleniyor bu duruma; "beni hep aceleye getiriyorsun Nuri" diyor. Daha çok kömür karası saçlarının beyazlaşmasına kızıyor. Kalender çocuk Nuri "Öyle deme be Hocam, sen çok karizmatiksin" diyerek gönlünü alıyor, "ne zaman evlendireceğiz seni" sorusuyla neşesini yerine getiriyor. "Karizmatiğiz de oğlum Rolex saatimiz, takım elbisemiz yok, karbeyaz kafa ile spor kıyafet mi giyilir" diye cevap veriyor. Patlatıyorlar kahkahayı. Berberine ne zaman gitse eğleniyor Ruhi.

Hep böyle karamsar ve bezgin değilmiş Ruhi "Çocukken pek haşarı pek neşeli pek sevimliydin" diye anlatır Halide teyzesi. Ruhi çocukluğunu hatırlıyor. Şimdiki gibi durağan değil, sevimli, ele avuca sığmaz, hayvanlarla çiçeklerle konuşan,

kadınların bayıldığı bir çocukmuş. Kadınların bayıldığı derken o da kadınlara bayılırmış, daha bacak kadarken kadınlara iltifat etmeye başlamış. Rahmetli annesinin Süreyya isminde çok yakın bir arkadaşı var, her karşılaşmalarında Ruhi'ye çocukluğunu anımsatır. Bir keresinde başka bir çocuğun plastik kurbağa oyuncağını donuna saklamış. Yaşıtı çocuk bas bas bağırıp ağlamış, sonunda kurbağa dondan çıkmış. Süreyya Hanım "ah sen ne yaramazdın bütün çiçekleri işeyerek sulardın, memelerimi eller 'ne güzel bunlar' diye söylerdin" deyip iyice utandırır Ruhi'yi. Kadıncağızın gençliğindeki güzelliğinden sıcaklığından ve neşesinden eser kalmamış. Ruhi, annesinden kalan müzelik bir hatırat gözüyle bakıyor ona.

Kötü kader işte, aslında ortalamanın üstü bir memur çocuğunun yaşamaması gereken talihsizlikler yaşamış Ruhi. Okulda gördüğü şiddet, ailesi tarafından örtbas edilmiş başka bir vaka, derin bir bıçak yarası gibi izler bırakmış üzerinde. Babasını 26 yaşına kadar görmemiş. Annesi de pek uzun yaşayamadan ölmüş. Hep en çok göze giren öğrencilerden

olmasına rağmen okuldan nefret etmiş. İyi kötü bir üniversite bitirmiş ama çalışmakta hiç gönlü olmamış. Don Quijote vari bir cesaretle bir süre hep hayalini kurduğu oyuncakçı dükkânı işletmiş. Amigo oyuncak isme bak be! Ekonominin ters gitmesi ile birlikte dükkânı batırınca, kendini kamu yararına çeşitli hizmetlere vermiş. Kendine dikkat edip şık giyindiğinde güzel konuştuğunda onu beyaz yakalılardan sanabilirsiniz. Başından iyi kötü aşk maceraları geçmiş ama artık hem kendinden hem kadınlardan korkuyor. Ruhi, son zamanlarda evinden pek çıkmaz olmuş. Evde bilgisayar başında vakit geçiriyordu. İnternette kendine onu eski günlerine döndürecek bir yoldaş bulmuş Cem Develi. Cem, okura pek yüz vermeyen, iddiasız bir dergi hazırlıyor. Ruhi'nin yaptığı gibi "iyi kalmak" için toplumdan uzaklaşmayı seçen bu arkadaşı, sadece edebiyat ve sanat için dergi çıkarıyor. Yıllardır eline kalem almamış Ruhi'ye yazması için birden çok kez ricada bulundu. En sonunda bu ricaları kıramayan Ruhi denemeye karar verdi. Yazmaya başladıktan sonra anladı ki yazmak ona heyecan veriyor, ruhunu tazeliyordu. Kimse yazdıklarına olumsuz eleştiriler getirmiyordu. Yazarken yaptığı hatalarla dalga geçilmiyor, aksine daha çok yazması için cesaretlendiriliyordu. Ruhi uzun zamandır ruhsal dengesini çok zor koruyordu. Zihni ile mücadele etmek onu yoruyordu. Kendinden beklenmeyecek şekilde hayatın çok basit kurallarını yerine getirmiyor ve bu yüzden yalnız kalıyordu. Yazmaya başladıkça iletişim kurma kabiliyetini yeniden kazanan Ruhi, derginin yazar kadrosunu genişletmek için de çalışmaya başladı. Facebook çöplüğünde birazcık yazan veya yazmayan kim varsa teklif götürüyor çoğu zaman reddediliyordu. Sonunda nasıl oldu bilinmez, hem dergiye çok iyi bir yazar hem de kendisine dünya tatlısı, ruh eşi bir kadın buldu: Şevval

Şevval ve Ruhi'nin ilgi alanları benzerdi ve aynı gruplarda takılıyorlar ama birbirlerini tanımıyorlardı. Şevval Ruhi'nin dikkatini ilk defa Facebook gruplarında çekmişti. Kahve falına benzettiği bir efekt (Swirl) atılmış profil fotosunu görüp hoşlanmıştı ondan. En azından ironi vardı profil resminde kendisiyle dalga geçiyordu. Dönemin avratlarının profil resimlerinin meşhur efekti Retrica ile yüzündeki bütün kusurları saklamıyordu, ağzını dudaklarını büzüştürdüğü pozları da yoktu. Biraz koca kafalıydı sanki ama Ruhi'nin kafası da kocamandı.

Hadi dedi şu kızın profiline bir göz atayım neler yapıyor. Profilini incelediğinde yetenek avcısı Ruhi onun yazmaya çok mahir ve istekli olduğunu anlamıştı ama başına gelecekleri daha hiççç haberi yoktu. "Yazık sana Ruhi!"

Bir merhaba diyeyim sorayım sanki ne olacak dedi. ''Merhaba'', ''Merhaba'' diye cevapladı Şevval. Şevval hanım profilinizde paylaştığınız yazıları okudum ve çok beğendim. ''Küçük bir dergimiz var aramıza katılmak ister misiniz?'' diye bodoslama konuya girdi. Ortak arkadaşları ve ortak ilgi alanları olduğunu gören Şevval bu kibar isteği düşünmeden kabul etti. Nasılsa yazıyordu ve yazmayı seviyordu. Eh bide yazıları dergide yayınlanınca bu onun için övünç kaynağı olacaktı. Daha sonra Ruhi ona telefon numarasını verdi. Whatsapp'dan yazışmaya başladılar. Ruhi yazarlara derginin gelecek sayısının temasını söylüyor yeni yazmaya başlayanlara temaya bağlı değilsiniz istediğiniz gibi yazabilirsiniz diyerek motive ediyordu

Aylar geçiyor Ruhi daha çok kendine geliyordu. Uzun süredir düzenli hiçbir sportif faaliyeti olmayan Ruhi artık spora da başlamıştı. Başlangıçta her obez gibi Ruhi'nin de spor ve diyet yaparken sinirleri bozuluyordu. Ruhi için iki yol vardı ya spor ve diyete devam edip yaşayacaktı. Ya da orta yaş-

ta ölecekti. Ölmek istemiyordu. Ruhi zamanla sonuç alıyor kendini tekrar beğenmeye başlıyordu. Çok çalışırsa belki baklavalı adonisli bir adam bile olabilirdi ki bu anatomik olarak pek mümkün değildi. Önce üzerindeki fazla olan 35 kiloyu vermeliydi. Neredeyse içinden bir adam çıkması gerekti.

Kendini beğenmeye başlayan Ruhi'nin çapkın hali de geri dönmüştü. Birden çok kadınla ilgileniyor, beğendiği kadınlarla konuşuyordu. Şevval'le de iki arkadaş gibi olan muhabbeti hiç kesilmemişti. İlgilendiği kadınlarla olan sohbetlerini Şevval'e tüm ayrıntılarıyla olmasa da küçük bir kısmını anlatıyordu. Şevval bir keresinde onu uyarmıştı "herkesle flört ediyorsun, kimseye ümit verme böyle şeyler yapıp" diye.. Ruhi'nin doğal haliydi aslında bu. Kendini neşeli hissettiği zaman gözüne güzel, neşeli, akıllı gelen kadınlara iltifat etmeye bayılıyordu.

Ruhi'nin ayran gönüllü olmasına ve kendisine uygun kadınları kibri ile perişan edişine şahitlik eden eski bir dostunun eşi Serenay Ruhi'ye ''Artık şu kafanı çalıştır çükünle değil aklında sev'' diye öğüt etmişti ama nafile Ruhi uzun süre değişmedi.

Şevval'de kirpinin zarafeti vardı, konuştukça tanıdıkça sevilen bir kadındı. İlk bakışta Ruhi'nin görüntü olarak en son tercih edeceği gösterişsiz ve neşesiz görünen bir kadındı. Şevval İsteyince çok güzel yazıyordu, çok güzel konuşuyordu. Çok fazla güzel kadın olmasına rağmen düşünmeyi yazmayı becereni az bulunuyordu.

Benzerler bir araya gelirmiş günler geçiyor Ruhi ile Şevval'in sohbetleri koyulaşıp gelecekteki birliktelikleri filizlenmeye başlıyordu. En çok Şevval istiyordu onunla birlikte olmak. Pek tanımıyordu aslında onu ama internetten tanıdığı kada-

rıyla kafasında çizdiği portre yeterliydi. Bir kere alaycılığına rağmen düşünceli, Şevval'in aksine sıcakkanlı bir adamdı Ruhi. Onunla sürekli konuşuyor problemlerini unutmasını sağlıyordu. Ruhi'ye de iyi geliyordu Şevval ile konuşmak, bir başkasına yardım etmek iyi geliyordu. Ruhi ona bir proje gözüyle bakıyordu.

Şevval ve annesi, çok acılar, zorluklar çekmiş, geldikleri yere dişleriyle tırnaklarıyla gelmiş insanlardı. Ruhi ise mirasyedi olduğundan, son beş yıl hariç pek yokluk görmemişti. Zaman zaman gösterdiği kibirli halleri bundandı. Şevval iyi bir üniversiteden mezun, önünde bürokratik engeller olmasa ve onu ileriye taşıyacak bir çevresi olsa, memlekete faydası dokunacak akıllı bir kadındı. Aşktan yana şansı peki yaver gitmemişti. Önceki aşkları çok canını yakmıştı Şevval'in. Ruhi ona uzun zamandır ilk defa kendini özel hissettirmişti. Şevval artık olgun bir kadındı ve daha tedbirliydi. Bazen evli arkadaşlarının mutluluğuna imreniyordu.

Küçük ailesi, annesi ve kardeşi için hayalleri vardı. İşsiz olduğu için ekonomik anlamda onlara yardımı dokunmadığına içerliyordu. Bazı günler kederinden bütün gününü yatakta geçiriyordu. Ailesi hariç pek kimseyle konuşmuyordu. Vaktinin çoğu ya yatakta ya bilgisayar başında geçiyordu. Kendisi hariç herkesin manevi durumunu anlamada ilginç bir sezgisi olan Ruhi bu durumu anlamış ve ona yardım etmek istiyordu. Şevval ona dertlerini açıyor rahatlıyordu. Hatta Ruhi işi ileri götürüp, ona şunla sevgili ol diye tavsiye bile veriyor, eğleniyordu. Kim istemez hiç çıkar gütmeden sizi dinleyecek neşeli bir sohbet arkadaşı. Melek gibi bir adam vallahi!

Ruhi'ye bu durumu anlattığında uzun zamandır söylemeye cesaret edemediği bir şeyi söyledi ''Kalk kızım yataktan kendine bir uğraş bul mesela şu fazla kilolarını vermek için

yürümeye başla'' diye söylendi. Ruhi'nin de ısrarlarıyla açık havada gündüzleri yürümeye başladı. Düzenli yürümeye başladığında epey zorluk çekti ayakları ağrıyor ve çok sinirleniyordu. Sağ ayağına daha çok yük verdiğini anladı. Bu durum beline sırtına fazladan yük bindiriyordu. Bir yürüyüşünde kulaklığını taktı karışık listesinde çalan ilk şarkı Ajda Pekkan'ın "Ağlama Anne "siydi.

Şevval Ruhi'yi gözünde nasıl canlandırıyordu Ruhi bilinmez ama. Ruhi bir gün Sıhhiye'ye giderken bindiği dolmuşun dikiz aynasında kendini gördüğünde seneye mutlaka sumo güreşlerine katılmalıyım diye düşünmüştü.

Şevval eve sığmaz olmuştu. Çok istese de yeni bir ilişkiye başlamaya pek cesareti yoktu. Aslında onun yaşadıklarına benzer şeyleri yaşayan ne çok kadın vardı. Hayat mücadelesinde tek başına kalmış sevgisiz kadınların halinden en iyi Ruhi anlardı çünkü annesini ve çevresindeki kadınların yaşadıklarını iyi gözlemlemişti. Elinden gelse bütün kalbi kırık kadınları "Femme Fatale" bir hale getirirdi. Çocuk gibi sevip bütün güzelliklerini ve iyi niyetlerini sevdikleri erkeklere sunup duygusal olarak harabeye dönen kadınlar. Sözgelimi, kadının denetleyici, incitici bir eşi tekrar tekrar arayıp bulması, daha sonra da sürekli olarak

Sonunda iğrenç kaybedenlerle baş başa kalmaktan yakınması mümkündür. Haklı olmakla birlikte bu durumu yaratmada oynadığı etkin rolün ayırdına varamamaktadır. Büyümek herkes için karışık ve zor.

Şevval Ruhi'ye her gün giderek fazla bağlanıyordu. İşte bu durumdan Ruhi'nin önceleri pek haberi yoktu, sonradan anlamaya başladı. Aslında bu durum hiç işine gelmiyordu. Aşık olmaları onların masumane arkadaşlığını sonsuza dek

bitirebilirdi. Ruhi kadınların masumiyetinin yataktan sonra kaybolduğunu düşünüyordu. Ona göre Kadınlar bir erkekle yattıktan sonra bitmek tükenmek bilmeyen tripler, tuzak sorular, istekler başlıyordu. Ruhi'ye göre bu kadınların çaktırmadan yaptığı bir babalık testiydi. Böyle bir şeye neden ihtiyaç duyarlar hiç anlamazdı. Galiba aşkı aşk yapan işvesi, cilvesi oyunu!

Ruhi Şevval ile sohbet ederken diğer kadınlarla flört ediyor ama hiçbiri Şevval gibi ona sevgi ve alaka göstermiyordu. Ya da mutlaka ters giden bir şeyler oluyordu. Bir gün Şevval'e ''Galiba ben sana çok kötü davranıyorum hiç kıymetini bilmiyorum'' dedi. Ruhi kendini Kazanova sanıyor ama aslında her zokaya atlayan kefalden farkı yoktu. Her şey kader Ruhi'nin kaderinde Şevval varmış.

Ruhi bir gece rüyasında Şevvali gördü ve rüyasını hemen Şevval'e anlattı. Rüyasında Şevval'in Ankara'ya geldiğini görmüştü ama her taraf karanlıktı bir türlü birbirlerini bulamıyorlardı. Ruhi'nin bilinçaltı ona mesaj göndermiş olabilirdi. Şevval bu rüyaya şaşırmıştı sürprizi bozulmasın istiyordu. Şevval de Ruhi'ye bir Rüyasını anlatmıştı. Rüyasında Ruhi'yi üç ayrı ruh haliyle görmüştü. Birinci Ruhi onu korkutuyordu, ikincisi sevecen, üçüncü Ruhi ise sürekli ağlıyordu. "En çok korkutucu halini sevdim" dedi Şevval. Ruhi hemen yorumladı: "Sen beni çok arzuluyorsun." İkisi de güldü. Bu iki iri cüsseli insanın yatağa girmesi eğer yatak sağlam değilse pek iyi sonuçlar doğurmayacağı kesin gibiydi.

Ruhi'nin önceki sevgililerinden biri de ona rüyalarını anlatırdı. Bir kadın bir adama rüyamda seni gördüm diyorsa kırmızı alarm çalmaya başlamıştır.

Ruhi Şevval gibi akıllı ve yumuşak bir kadının hep hayatında olmasını hep isterdi ama "ciddi" ilişkiye hazır değildi. Ço-

cukken yetişkin gibi davranırken ekonomik sorunlar onu yetişkinliğinde çocuk haline çevirmişti. Bazı şeylere çok kızıyordu ama şu kavanoz dipli dünyada kimin şansı sürekli yaver gidiyordu? Hem her şey iyi gitmiş olsa acaba şimdiki Ruhi mi olurdu? Şevvalle karşılaşabilir miydi tabi bunlar meçhul.

Şevval onu annesine anlatmıyordu ama gece gündüz yazıştığını görünce anlamıştı kızında bir durum olduğunu. Ekrana bakıp kendi kendine gülmeler saatlerce yazışmalar hiç anlamaz olur mu? Annesi, Şevval'i bir gece sıkıştırdı. "Kızım artık iyi birini bul da evlen. Hem bu saate kadar kiminle yazışıyorsun sen bakayım." Şevval, annesine Ruhi'nin ne kadar iyi biri olduğundan Ankara'da oturduğundan bahsetti. Annesi kızının iyileştiğini görüp sohbetlerinin devamına onay verdi. Ruhi'nin bazen yaptığı kabalıklar Şevval'e aslında Ruhi'nin onu beğenmediğini sadece arkadaş kalmak istediğini düşündürtüyordu. Şevval zaten kendi bedenini de pek beğenmezdi. Ruhi akıllı kadınların isterlerse çok güzel olabileceklerine defalarca şahit olmuştu.

Hem Ruhi ile konuşmak hem dergide yazmak ona iyi gelmişti. Şevval bir senede tam 25 kilo verdi. Artık hayalini kurduğu erkekle buluşmaya hazırdı. Ruhi'nin hiç beklemediği bir anda çantasını toplayıp Ankara'nın yolunu tutacaktı. Ruhiyi çaktırmadan yokluyordu. Bir gün ''Ne zaman istersen gel'' demişti Ruhi. Bu söz ona cesaret vermişti. Annesi, Şevval'e "kızım gitme, adamı daha tanımıyorsun bile, ilk gelen o olmalı" dediyse de dinlemedi. Artık eve sığmayan Şevval, bu macera için biraz acele ettiğini bilmeden, aylar önceden planladığı gibi bindi otobüse ve Ankara yolculuğu başladı. Ankara'da başına ne gelecek bilmiyordu, Ruhi onun aradığı erkek mi bilmiyordu, birlikte bir hayat kurabilirler mi bilmiyordu. Kötü hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Yolda hep bu

soruları düşündü, bu heyecan bile ona iyi gelmişti.

Günlerce evden çıkmayan Ruhi'nin o gün çıkacağı tutmuştu. Başına geleceklerden habersiz Kızılay'a doğru yol almaktaydı. Otobüsten etrafı izliyor, canı sıkılıyor, Ankara iyice kalabalıklaştı diye içinden geçiriyor. Kitapların olduğu dükkânlara çabucak ulaşmak istiyordu. Böyle zamanlarda zihnini kullanır gitmek istediği yerdeymiş gibi düşünürdü. Kızılay'daki kitapçılardan uğramayı en çok sevdiği Talat Kitabevi'nin kapısından içeri girdi. Talat abi her zamanki gibi kitap yığınlarının arasında yüksek bariton sesiyle aşk şiirleri okuyordu. ''Merhabalar Talat abi'' dedi. Talat abi ''Ooo hoş geldin Ruhiciğim'' diye yanıtladı onu. Talat abi 65 yaşında, emekli edebiyat öğretmeni, hiç evlenmemiş. Çok sevdiği annesini yakın zamanda kaybetmişti. Ruhi onu Pygmalion'a benzetir. Ona aşık olan hiç kimse olmasa da kendine bir âşık yaratır ona şiirler yazardı. Ne ince bir ruh!

Sıkı bir kitap tutkunu Rüya da dükkândaydı. Rüya ile Ruhi, Talat abinin dükkanına gelip giderken tanışmışlardı. Esmer güzeli, kendini yetiştirmiş, Güneydoğulu bir kızdı Rüya. Konuşurken ara sıra ağzı güneydoğuya kaysa da diksiyonunu geliştirmek için çabaladığı belliydi. Bazı kelimelerin anlamını hiç bilmemesi Ruhi'yi çok güldürüyordu.

Arkadaş canlısı Rüya'nın kitaplara dokunurken tavırları, pespaye giyiminin saklayamadığı güzel vücut hatları, Ruhi'yi cezbediyordu. Rüya ile Ruhi birkaç sefer Ayrancı Pazarında karşılaşmıştı. Pazarda kendilerine ucuza kitap alıyorlar hem de Talat abiye yardım ediyorlardı. Sabahın köründe başlayan kitap kapma curcunasının ardından Rüya'nın tezgahta kalan kitapları güzel elleriyle düzgünce sıralaması hem satıcıyı hem müşterileri düşünmesi Ruhi'nin hoşuna gitmişti.

Rüya ile Ruhi selamlaşıp kitaplardan konuşmaya başladılar. Rüya, Ruhi'ye "Hadi bana Roma tarihi ile ilgili güzel bir kitap öner'' dedi. Ruhi "Edward Gibbon'u övüyorlar ama çok pahalı, gel ben sana bir şiir kitabı tavsiye edeyim. Ne yapacaksın bu yaşta Roma tarihini" diye takıldı. Bu arada Talat abi yeni sevgilisine şiirler okuyordu. Rüya "Ben şiir sevmem okuyan erkek de hiç sevmem" dedi. Ruhi gülerek Talat abiyi işaret etti. "Bak, sende böyle şahane bir şiirin içinde olmak istemez misin?"

Ne güzel başlamıştı bu masal

Sen merdivenleri sedef kakmalı bir gönül tahtında

Ben hülyalı ümitlerle besli bir küheylan sırtı

Ve akşamüstü konakladım kapında

Ne güzel başlamıştı bu masal

Bahtımız gönlümüze yardı

Sende sevilecek bir güzellik

Bende seven bir gönül vardı

Çevremiz neşe dolu mevsim bahardı

Ne güzel başlamıştı bu masal

Sanki bitmese ne vardı

Ruhsuz Rüya kadınlara has göz devirme bakışını yaptı. Bir süre susup kitapları gezen Ruhi, yine Rüya'ya takıldı. "Zaten harika bir fiziğin var, yarın diş tellerin de çıkarsa artık buraya uğramazsın kızım" dedi. Rüya gülüp "Öyle deme, ben hiçbir yere gitmem. Tek aşkım kitaplar ben onları seviyorum" diyerek kikirdedi. Rüya Ruhi'nin bohem hayatına çok kızar, bir işe gir artık diye söylenirdi. Kendisi memurdu. Ruhi'ye de ''Koskoca Ankara'da yaşayıp nasıl memur olamadın'' diye söylenirdi. Altı kardeşli bir ailenin ortanca kızıydı. Ka-

zandığı paranın büyük bir kısmını kardeşlerine yardım için gönderiyordu. Artan parayı kira, kişisel bakım ve kitaplara harcıyordu. Ruhi onu her gördüğünde fazla kitaplarından hediye ediyordu.

Şevval Ankara'ya gelmişti, heyecanı giderek atıyordu. Hava çok soğuktu ve o güneyden gelmişti. Etrafına baktı "ne karanlık ne kasvetli şehir ben burada asla yaşayamam" diye geçirdi içinden. Tanışalı bir seneyi geçmişti kendinde güzel olan ne varsa Ruhi'nin olsun istiyordu. Önceden planladığı gibi. Aşti'den servise binip Keçiören'e Ruhinin evine doğru yol aldı. Artık ona kavuşmasına çok az kalmıştı. Servisten eve yakın bir yerde indi, dik yokuşlu yolu yürüdü, sonunda Ruhi'nin evinin kapısına ulaştı. Binanın giriş kapısının zilini çaldı çaldı, açan yok, tekrar çaldı, yine yok. O, Ruhi'nin evde olmasına alışmıştı. Her gün Whatsapp'dan yazışıyorlardı. Şevval, Ruhi'nin kitapçılara uğradığını biliyordu ama her gün de çıkmıyordu. Aksilik bu ya gelmek için tam da çıkacağı zamanı bulmuştu. Artık Ruhi'ye telefondan açmaktan başka çare kalmamıştı. Bu sırada Talat abinin dükkânında sohbet devam ediyordu. Ruhi, tam üs kata çıkıp kitapları gezmeyi düşünürken telefonu çaldı. Arayan Şevval'di. "Ruhi ben Ankara'ya geldim!"

Ruhi'nin aklı başından gitmişti. Böyle sürpriz bir ziyareti hiç beklemiyordu. Önce sağa sola bakındı, sonra şaşkın şaşkın Rüya ve Talat abiye dönüp "gelmiş gelmiş ben ne yapacağım şimdi" dedi. Talat abi "kim gelmiş oğlum" diye sordu. "Şevval." Kısa bir sessizlikten sonra, hem Rüya hem Talat abi, kimdir, necidir, niye gelmiş bu kadın dediler. Ruhi "tanıyorum onu, adresimi verdim, güvendiğim biri" dedi. Rüya ile Ruhi birlikte çıktı dükkândan. "Hava soğuk, üşümesin kız çabuk gideyim" dedi Ruhi.

Ruhi'nin korktuğunu anlayan Rüya kızar gibi "Tanımadığın

insana ne adresini veriyorsun" dedi. Duraklara giderken yolları ayrıldı. Rüya ile Ruhi arasında bir aşk başlayabilecekken o akşam Şevval'in gelmesi her şeyi değiştirmişti.

Ruhi'nin heyecandan başı dönüyor, çocuk gibi korkuyor tir tir titriyordu. Aklına takılan sorular vardı. Kimle karşılaşacaktı bilmiyordu. Karşılaştığı kişiyi ya kırarsa üzerse nasıl hesaplaşacaktı kendisiyle. Peki ya onu hayal kırıklığına uğratırsa? Ya âşık olur da terk edilirse ne yapardı? En çok korktuğu buydu. Her ne kadar vurdumduymaz görünse de romantik bir adamdı. Hangi iş olursa olsun kafasında kurduğu senaryo istediği gibi işlemezse dengesini kaybediyordu ve kendini toparlaması uzun süre alıyordu.

Durağa vardı sırada bekleyip otobüse alelacele bindi. Otobüste kaygılarını kontrol etmeyi başardı ve cesaretini topladı. "yaşayıp göreceğiz" dedi içinden. Telefonu aniden çalmaya başladı. Arayan teyzesi Şükran'dı. "Oğlum bir kız gelmiş, seni arıyormuş, dükkânın önündeymiş." Ruhi önce ne diyeceğini bilemedi, sonra "O benim arkadaşım gidin karşılayın" dedi. "işim gücüm var oğlum benim, uğraşamam senin kim olduğunu nereden geldiğini bilmediğimiz arkadaşlarınla" diye cevapladı Teyzesinin gaddarlığını hayatı boyunca unutmayacağını biliyordu. Çok öfkelenmişti bu tavra. Ne kadar acımasız bir dünyada yaşadığını bir kez daha anladı Ruhi.

İlk defa paramparça

olmamıştı Ruhinin kalbi. Önce annesinin trafik kazasında erken ölümü, sonra babasıyla çeyrek asırdan sonra yaptığı suni kısa sohbet üzmüştü onu. Zavallı Ruhi'nin aslında hiç ailesi olmamıştı. Var olan ailesi posterden ibaretti. Uzun zamandır Gregor Samsa'ydı, bir böcekti onların gözünde.

Yirmi dakika içinde evin yakınındaki durağa geldi, koşar adım Şevval'in yanına gitti. Şevval'i, Ruhi'nin teyzesinin tuhafiye dükkânın önünde, tek başına soğukta oturmuş bekliyor görünce çok üzüldü. Ruhi gözyaşlarını içine akıttı.

Şöyle bir baktı resimlerinden çok daha güzeldi Şevval. Şevval'e öfkeli gözlerle şöyle bir bakıp "merhaba, demek geldin'' dedi. Şevval soğuktan üşümüş, yanakları burnu kızarmıştı. Zeytin karası gözleriyle sıcacık baktı, ince ve biçimli dudaklarından bir "merhaba" kelimesi döküldü.

Ruhi üşüdüğünü görüp hemen elinden tuttu ve evin yolunu tuttular. Öfkesi hala geçmemişti "niye geldin" dedi yürürken, Şevvalden hiç ses çıkmadı. Ruhi "eee geldin, bari beğendin mi beni" diye sordu. Yol boyunca Şevval sustu. El ele tutuşup yürüyerek sokağın başındaki dükkândan aşağı doğru yürüyüp eve geldiler. Yol boyunca birbirlerini süzmüşlerdi. Boyları posları uyuşuyordu. İkisi de sevişirken yatağı kırmayacak kadar fit hale gelmişti.

Şevval adımlarını atarken "talihsizliğim yine başıma bir bela mı açıp beni üzecek mi" diye içinden geçirdi. Merdivenleri çıkıp Ruhi'nin evinin kapısına geldiler. Ruhi kapıyı açtı içeri girdiler. Başlangıç gerçekten kötüydü. Ev bakımsızdı, duvarların boyası eskimişti. Evde çok sigara içildiğinden duvarların rengi sigaranın isi ve kirinden siyahla karışık sarımtırak bir renk almıştı. Şevval'in hiç hayal ettiği gibi değildi ama yokluğu görmüştü Şevval, daha bakımsız evlerde yaşamıştı. Ruhi'nin yaşadığı bu bakımsız ev, ona sıcak bir

yuva gibi gelmişti.

Öfkesi hala dinmeyen Ruhi, yine ters bir laf söylemişti. Şevval'in gözlerinden yaşlar döküldü. "Ben gideyim istersen Ruhi" dedi, kapıya yöneldi. O güzel siyah gözlerden akan sicim gibi yaşlar Ruhi'nin öfkesini dindirmişti yüreğini yumuşatmıştı ama yine olur olmaz bir cevap verdi. "Madem gelmişsin kal" diye kibirli alaycı bir laf etti. Ruhi sonradan ağzından çıkan bu lafa çok nasıl söyledi şaşıracaktı. Şevval'i bir kere daha kırmıştı. Sonra kolundan tuttu "gidemezsin bir yere" dedi. Ruhi, ilk gördüğünde Şevval'e tutulmuştu aslında. Hem de eve geldiği gün değil internetten ilk tanıştıklarında. Ama bilinci buna itiraz ediyor, "böyle bir aşk sana yasak Ruhi" diyordu. Bir kere arada mesafeler vardı. Eğer Ruh'i Şevval'in geleceğini bilse daha hazırlıklı olurdu. ''Şevvali iyi karşılayamadım dedi'' içinden. Belki klişe ama ilk tanışmalarının romantik bir restoranda olmasını isterdi.

Üstlerindekileri vestiyere asıp Ruhi'nin demlediği sıcak çayı içtiler. Bir süre sessizlikten sonra samimi konuşmalar başladı. Ruhi'nin birlikte yaşadığı teyzesi Halide Hanım eve geldi Ruhi ona Şevval'i tanıştırdı. Kısa tanışma merasiminden sonra. Üçü birlikte salon masasında yemeğe oturup havadan sudan konuştular. Ruhi Şevval ile bilmesi gereken her şeyi biliyordu. Masada onun tavırlarını inceliyordu. Halide Hanım merak ettiği birkaç soruyu sordu Şevval Hanım hanımcık cevaplar verdi. Güneyden sıcak yerlerden geliyordu Şevval. Getirdiği cezerye çok hoşuna gitmişti Ruhi'nin. Ruhi bir kutu cezeryeyi yiyince buzlar çabuk eridi. Halide teyzesi ikisini yalnız bıraktı, rahat rahat konuşsunlar diye.

Ruhi, önce gözlerine baktı sonra ellerine, "senin ne güzel ellerin var" dedi. Ellerini tuttu. Sıcacık yumuşacık çok güzel eller dedi. İkisinin arasında hemen bir aşk ateşi tutuştu. Ruhi önceden söyledikleri için özür diledi. "Daha önce seninkisi

kadar güzel siyah gözler görmemiştim" dedi. Şevval'in kalbinde bir anda kelebekler uçuşmuş ve çok mutlu olmuştu. Mutluluğu gözlerinden hemen belli oluyordu. Uzun zamandır Ruhi'nin gözlerinin içine bu kadar sıcak bakan bir kadın olmamıştı.

Yemekten sonra Halide Hanım Ruhi'yi bir odaya çekip "bu kızı sakın kırma çok hanım kız" diye fısıldadı. Ruhi başıyla onayladı.

Birlikte Ruhi'nin odasına geçtiler. Ruhi için o akşam çok kötü başlayıp hayatında hiç yaşamadığı bir güzellikte devam etti, geceye ve sabaha uzadı. Ne uyku apnesi, ne yüksek ateşli gribi enerjisini düşüremedi. İkisi akşamı ve geceyi sohbet ederek, gülerek, eğlenerek ve sevişerek geçirdiler. Ruhi Şevval'in aşk şarabından kana kana bütün gece içti. Şevval'in yumuşacık teni adeta yaşadığı bütün kötü anıları unutturdu, şifa oldu. Yatakta iyice birbirlerini incelediler dolma kalem ve kapağı kadar birbirlerine uygundular. Şevval'in koşullar ne olursa uzun süredir kendisini Ruhi'ye vermeye hazırladığı besbelliydi ama Ruhi hastalıktan çıkamamış aylardır berbere bile gidememiş, Perperişan bir haldeydi. Şevval hiç yadırgamadı onu hep gülen gözlerle baktı mutluydu "her halini beğeniyorum bu adamın" diye içinden geçirdi.

Sabahın ilk ışıklarına kadar uyumadılar. Şevval ona bütün lezzetli meyvelerini sunuyordu Birkaç saat böyle geçtikten sonra birlikte uykuya daldılar. Uyumalarının üzerinden çok geçmemişti ki alışık olmadığı yatakta gözlerini açtı Şevval. Bir solukluk şaşkınlıktan sonra nerede olduğunu kavradı. Eli, gözünü karartıp evine geldiği adamın göğsündeydi. Kalp atışlarını iyi hissetmek için o göğsün soluna yerleştirdi elini. Diğer elini de kendi göğsüne koydu. Bir süre öylece kalıp iki kalbi konuşturmaya çalıştı. Bu çocukça deneyden Ruhi'ye söz etmeyecekti. Yüzünde tatlı gülümsemeyle yeniden uy-

kuya daldı. Ruhi hastalığından ötürü günlerdir çok zor uyuyordu biraz gözlerini dinlendirdi. Şevval uyurken kalbine kulaklarını dayadı ve atışını dinledi.

Artık ikinci güne başlıyorlardı. Halide Hanım kahvaltı ikisi için masayı hazırlamıştı. Öğle üzeri Halide hanıma Konya'dan "yengeniz ölüm döşeğinde" diye haber geldi kahvaltıdan sonra apar topar hazırlanıp gitti.

İkinci günü akşama kadar evde geçirdiler. Şevval'in yumuşak tavırları her yere yakışıyordu. Yatağa, mutfağa, masaya... Şevval'in bu hallerini izlerken "ah be ne kadınsın sen" diye içinden geçirdi Ruhi. Artık bambaşka bir kadın olarak gözüküyordu Ruhi'nin gözüne. Şevval'in de çok mutlu olduğu belliydi. Ruhi adeta mutluluktan uçuyor, onca yokluğu unutup ilk defa bir kadına eş adayı gözüyle bakıyordu. Şevval için değiştirirdi hayatını, toplayabilirdi kafasını, ahmakça davranışları bırakıp parasını çarçur etmemeyi öğrenebilirdi.

Banyodan sonra Şevval'in saçlarını tarayıp kurutmasına yardım etti. Çok eskimiş saç kurutma makinesi Ruhi'nin elinde gümleyip son nefesini verdi. Böyle bir şey olacağını tahmin etmişti Ruhi. Akşam birlikte yiyecek içecek almaya çıktılar. Fiyatların yüksekliğini gören Ruhi cebindeki paranın azlığını düşünüp utandı. Ivır zıvır birkaç yiyecek aldıktan sonra evin yolunu tuttular.

Şaraplarını yudumlarken sohbet konuları değişiyordu artık. Şevval hayattan beklentilerini sıralıyordu. Ciddi bir ilişki istediğini dile getirdi. Bazı arkadaşlarının kötü giden evliliğinden nedenlerinden bahsediyordu. Güçsüzlerin nedenleri, bahaneleri hiç bitmez.

Ciddi ilişki büyük ekonomik güç gerektiriyordu. En azından ikisinin de çalışmasını gerektiriyordu. İkisinin de işsiz ol-

ması bu ilişkinin pek hayrına değildi. Ruhi üzülmeye başlamış konuyu değiştirmek istiyordu ama bu konular mutlaka konuşulmalıydı. "Kadınlar her zaman daha gerçekçidir." Ruhi'nin hayali bir kitapçı dükkânı açmaktı ama yeterli sermayesi yoktu. Sermaye bulması ve biriktirmesi de şimdilik pek mümkün görünmüyordu. Şevval'se ne iş olursa çalışırım diyor, daha güçlü gözüküyordu. Ruhi, belki kibrinden, açlıktan ölse istemediği bir işte çalışamazdı. Hayat onu yeterince yormuştu ama sevdikleri için sorumluluk alması gerekiyordu. İçinden kendi kendine sordu "Neden hep arzu ettiği güzellikler gelmek için onun en zayıf anını kolluyordu''

Yemeler, içmeler gülüşmeler, konuşmalar derken yine gece gelmişti. Şevval Ruhi'nin kitaplığını göz atıyordu. Gözüne eski bir resim defteri takıldı. Ruhi bu 30 yıllık resim defterini pazardan almıştı. Küçük dehaların ilk çizdiği resimlerini yorumlayıp gülüştüler. Bir süre sonra yine yatağa girip seviştiler yorulunca sarılarak uyudular.

Üçüncü gün başlıyordu artık. Kahvaltı ve banyo yaptıktan sonra bugünü nerede geçireceklerini düşünüyorlardı. Öğleden sonra dışarı çıkmaya karar verdiler. Yeni ayın ilk pazar günüydü ve Ayrancı antika pazarı açıktı. Ruhi ''Hadi Antika Pazarına gidiyoruz'' dedi Şevval bu habere çok sevinmişti çünkü hayatında hiç Antika Pazarı görmemişti. Ruhi zaten internetten yazışırken Şevval'e hep antika pazarların güzelliğinden bahsederdi. Ruhi'nin en sevdiği şey kitap ve efemera toplamaktı. Aldıklarına şöyle bir göz gezdirse yeni şeyler öğreniyor ilham alıyor ve kendini iyi hissediyordu. Evden çıkıp pazarın yolunu tuttular. Pazara iki vasıta değiştirip gitmek gerekiyordu otobüse binip Kızılay'da indiler. Güvenpark'tan kalkan dolmuşlar Pazara beş dakika da gidiyordu ama ''Ruhi hava bugün çok güzel hadi Yürüyelim dedi' Şevval sanki kendisiyle birlikte Ankara'ya güneşi getirmiş-

ti.' Birlikte, el ele kol kola sohbet ederek Güvenlik Caddesi üzerinden antika pazarına yürüdüler. Ruhi için bu ocak ayı diğerlerinden çok farklı ve çok güzel geçiyordu. Yanında onu seven kadın hava güneşli başka ne istesin. Oldum olası Ayrancı ve çevresinde gezmeyi severdi Ruhi. Cemal Süreya parkında mola verdiler. Pazarın sabah saatlerindeki curcunası ve kalabalığı bu saatlerde yoktu.

Pazarda eskiye dair ne varsa gözlerinin önüne serilmişti. Eski sanatçıların kartpostalları, posterler, saatler, oyuncaklar. Sanatçı kartpostallarının bir destesinde Hadi Yine İyisin Tayfun'u görmüşlerdi, gülümsediler. Şevval, bir gün Ruhi'nin ricasını kıramayıp "Hadi Yine İyisin" şarkısını ona flütle çalmıştı. "Ne acaip bir çift"

Pazar gezisini bitirip bir restoranda yemek yiyip eve döndüler. Bu son akşamları ve geceleriydi. Son sevişmeler, son gülüşmeler, son konuşmalar. Sabahın ilk ışıklarına kadar uyumadılar. Ruhi'nin en beğendiği filmlerden biri olan ''Korkuyorum Anne'' filmini birlikte izlediler. Ruhi bu filmi askere gitmeden önceki gece izlemişti tesadüfen izlemişti. Filmin hem komik hem hayata dair ince mesajları vardı. Filmde askerlikte ve evlilikle ilgili mesajlarda vardı. Ruhi başına gelen böyle şaşırtıcı tesadüflere bir anlam veremiyordu. Yoksa Evren ona bir mesaj mı yolluyordu?

Son gecelerinde son kez birbirlerine sarılarak uyudular. Sabah erken kalkıp yolculuk hazırlıklarına başlamışlardı. Şevval'in otobüsü öğleden sonra 2'deydi. Kahvaltı, toparlanma derken ayrılık saati gelip çatmıştı. Evden Aşti Terminale doğru yola çıktılar.

İkisi de kendi hayatına dönmek zorundaydı. İkisi de pek sessizdi bugün ve içlerindeki sesi dinliyorlardı. Bu iki orta yaşlı aşığın birbirini sevme çabası hayattaki acemiliklerin-

den ötürü devam etmeyebilirdi. Ruhi'yi ve Şevval'i korkuları ayırabilirdi. Aslında Ruhi'nin projesi büyük ölçüde tamamlanmıştı. Ayrılsalar bile artık Şevval eski Şevval olmayacaktı. Daha bakımlı, kendine daha çok güvenen daha mutlu bir kadın olacaktı. Buna emindi.

Şevval, "bütün eksik yönlerine rağmen ne iyi bir adam, keşke kalabilsem ortak bir hayatımız olsa" diye içinden geçirdi. Lakin geçmişten gelen korkuları bir türlü peşini bırakmıyordu. Kendi kendine şu soruları soruyordu. Ya benden bıkarsa, Ya ben ölürsem, Ya çocuğuna iyi baba olamazsa, Ya değişir bana şiddet uygularsa… Aslında bu sorular Ruhi ile birlikte kendini güvende hissedip hissetmeyeceği ile ilgili vermesi gereken bir karar olduğunu gösteren sorulardı. Eğer Ruhi Şevval'in iç sesini duyacak olsa çok şaşırdı çünkü tanıştıktan sonra onu çok sevmişti. Ruhi'nin hayatına giren kadınların hiçbiri onun kadar yumuşak, anlayışlı ve nazik değildi. Eğer Şevval değişmezse Ruhi onunla bir ömür mutlu oluruz diye düşünüyordu.

Aşti Terminal'e vardılar Şevval'in otobüsü perona giriş yaptı. Artık sayılı dakikaları kalmış. Sıkı sıkı sarıldılar. Ruhi Şevval'i son kez öptü, kokladı, otobüse bindirip uğurladı. Şevval'in güneye giden otobüsünün radyosunda Zerrin Özer'in "Her Şey Seninle Güzel" şarkısı, eve dönmekte olan Ruhi'nin bindiği takside ise Zuhal Olcay "Ankara'da Yalnız Olmak Zor İki Gözüm" şarkısı çalıyordu.

Ve Mutlu Son…

Öykünün sonuna kadar gelen sabırlı okuyucu size indirilebilir bir içerik hediye ediyoruz. Buyrun efenim hediyeniz kitap ayracı.

https://yadi.sk/i/esZeIJ-DStP8RQ

BEKLENTİ ve ÇEKİRDEK

Yaşamı az çok tanımışsanız, yani en azından üçüncü on yılınızdaysanız, beklemenin beklediğinizin gelmesi için yeterli olmadığını da öğrenmişsinizdir. Kafanızda yarattığınız dünya, yaşadığınız dünyaya pek az uyar.

Balkonda oturmuş çekirdek yerken bunları düşünüyordum. Kanımı emmeye kalkan sinekler yüzünden kendimi dövüyordum. Avucuma aldığım çekirdekler bitince, iş işten geçmiş olsa da bacağıma bir şaplak atıyorum. Biraz çekirdek yiyor sonra koluma, sonra enseme. Çekirdek yemenin bir bedeli var. Bunu kanımla ödüyorum dersem biraz abartmış olurum. Basenlerimde birikiyorlar, bana oradan oraya taşıdığım yağ kütlesi olarak geri dönüyorlar. O yüzden akşam yemeğini pas geçtim.

Neyse, sevgili zahmet edip de şu yazdıklarımı okuyan sevgili okurlarım. Engel değil ya çekirdek yerken düşünmeyi sürdürdüm. İnsan yolda olmalı. Yolda olmak, oturduğunuz yerden bir adım uzağa, daha da uzağa gitmek değil. Beklemenin alternatifi. Kolları bağlayıp, gözleri yola dikip mumya gibi durmak yerine yapılacak iş bulma uğraşı yolda olmak. Biri şu çekirdekleri önümden alabilir mi? Neredeyse beynimi kurutacak kadar tuz yedim. Yağ da yemiş oldum, evet.

Bu satırları yazdığıma göre, çekirdeği bıraktım ve yazmaya başladım. Kısmen doğru. Kalemi elime aldım, koltuğa oturdum, defteri açtım ama çekirdeği de yanıma aldım. Cümle aralarında iç organlarımı mumyalayacak kadar tuz almayı sürdüreceğim. Ne diyordum? Diyelim ki beklediniz, boşa beklediniz ve kurduğunuz düşler düş olarak kaldı. O arada siz, yaşamayı sürdürmeyecek misiniz?

Kağıttan uçak da mı yapmayacaksınız? Birkaç sayfa karalamayacak, kitap okumayacak, gezegenlerin isimlerini öğrenmeye çalışmayacak, yeteneğiniz olmadığını düşündüğünüz halde resim çizmeyecek... misiniz? Beklemek, iki zaman aralığındaki boşluk. Yaşamsa... Tamam artık yemeyeceğim.

Üşenmedim, çekirdeği mutfağa bıraktım, kalkmışken su getirdim yanımda. Yaşam o kadar kısa ki boşluk için yer açamıyorum. Duramam, durmaktan korkarım. Sevgim dünyalar kadar ama kalbimin sesini dinlemekle ömrümü tüketemem. Ne yazık ki böyle pek sevgili okuyanlarım. Beklediğiniz gelse de ya da beklentiniz gerçekleşse de kafanızdaki dünya ile yaşadığınız başka olacaktır. Beklemek kadar zavallıca bir konum, beklenti kadar sefil bir sözcük daha yoktur. İşiniz yoksa edinin, kalbiniz kafesinde kendi kendine ötsün dursun. İşinize bakmayı sürdürün, bir süre sonra durulacaktır.

Sanıyorum dünyanın ayaklarınızın altına serili olduğunu sanan yoktur aramızda. Seçkin, seçilmiş bir özne olduğunu sanan da yoktur değil mi? Düşününce öyle olmadığım sonucuna varıyorum ama yaşarken, dünyanın merkezi benmişim gibi hissettiğim oluyor, ne yalan söyleyeyim. Ay'ın denizdeki yansıması hep bana dönük, nereye gidersem izliyor. Bakan ben olduğum için, merkezden uzak bir noktada konumlanamıyorum. İçine benim eklendiğim bir resme bakamıyorum. Ancak muhabbet kuşu kadar beyniniz varsa bu sanının sizi yönetmesine izin verebilirsiniz.

Beklediğiniz gelmeyecek, umduğunuz gerçekleşmeyecek. İstediğiniz olsa bile vergisi belinizi bükecek. O yüzden size ayrılan süreyi güzel kullanın. Sıkıcı, uğraşlı işlere dalmaktan korkmayın ki kazanan siz olun.

DAĞLARI KORKU BEKLER

dedim ki karşıki dağa
sana bir daha türkü yazmam
ne suratsız dağsın sen
ne selam ne yol verirsin
hasret kaldım şu eteklerden
salına salına inen yüze
karşılamak için beklersin
soğuk yel vurur yüzüne
dağın geçidi yukarıda
döne dolaşa boğuşa doğuşa
bin sıkıntıyla çıkılır
daracık bir yoldur
iki insan yan yana güç yürür
yazlar dışında hep karlıdır
kışları karın içinde
tünel yapmak gerekir
geçitten sonra yol daralır
sırt duvara yaslanır
topuklara basa basa
yengeç gibi yan yan geçilir
ölümüne bir ayrılıştır
bir daha hangi deli göze alır
neyini beğenmezler anlamam
elektrik yoktur tamam
televizyon radyo
internet tablet
akıllı telefon yok
suyumuz var iki ayrı kaynaktan
ormana gibi meyveliklerimiz var
başlarının çaresine bakan
kafasına göre yaşayan ağaçlarımız
kırk kişiydik bir dönem
arttı sayımız çoğaldık
gidiyorum diyenden
döndüm diyen çıkmadı
neden gitmek isterler anlamam
ne açtılar ne susuz
gitmek gitmeyi doğurdu
kalanlar bilmiyorlardı

gidince nereye gidilir
bir tanecik dönen olsaydı
durmayın boşuna burada
dağın ardında bambaşka
bir hayat var deseydi
biri gelecek diye beklemek
katlanılmaz olmazdı
gücünü toplayan gözünü dikiyordu
bizim suratsız doruklarına
baktım mı başım dönerdi
büyüktü tamam
aramı uzak tutardım
ardında hiç gözüm yoktu
göğüm vardı benim
yıldızları birleştirir
öyküler uydururum
gideceğim yerde gök
bundan daha mı büyük
sonsuza bakan hipermetrop gözlerim
yeni bir gökle mi tanışacaklar
bir hafta oluyor tek kalalı
hayat arkadaşım çekti gitti
dağın geçidine düşmedi yolu

son aylarında yataktan çıkamadı
sonlara doğru iyice hareketsizleşti
yemek için ağzını bile açamadı
sevdiği ağacın altına gömdüm
ağırlıksız bedeni
dağla kaldım baş başa
çağırsan da gelmem
der gibi bakıyorum suratsıza
geçitten sonrasına
ne oluyor ne bitiyor
bilmiyorum aslında
yıllar önce çocuk gözlerimizi
geçide dikmiştik
ölümsüz sanıyorduk kendimizi
sabahtan akşama geçide varmıştık
ayaklarımız uyuşmuştu
ellerimiz yüzümüz morarmıştı
oysa etekler bahardı
hava kararmıştı

dönmek için geç kalmıştık
ardımıza düşmüş büyükler
iyi ki düşmüşler
öleyazıyorduk
işte bütün bilgim
kulağımı porselen gibi kıran
ayazla tanıştığım
o aptalca yolculuktan
aklımda kalanlar
geçitten sonrasıysa düş ürünü
istersem galaksiler arası
açılan bir kapı derim
kime derim
diyecek kimsecikler yok
dağın öteki yüzünde biri
beni uydursa yeridir
hem belki onun düşündüklerini
aktarma şansı vardır
anlatacak kimseleri vardır
hem öyle bütün günümü
hayal kurarak geçiremem
yapacak işler var
gün içinde hiç hayal kurmam
dahası pek düşünmem
düşünürsem de ayırdına varamam
kendi kendine çalan plak gibi
devinir kafam iş yaparken
akşamları dışarıda
ateş yakmayı sevmem
yakınımı aydınlatırken
uzağımı karartıyor
karanlık çöktü mü
köşeme çekilir yatarım
Ay'lı geceler güzeldir
dışarıda yatarım
üşümemek için sarınırım
gökyüzünü izleyerek dalarım
en çok o gecelerde hayal kurarım
dağın ardına yeniden yaratırım
pek küçük bir yeri dışında
evrenin kalanı orada
karmakarışık rüyalara karışıyor
kafamdan geçenler
bir süre duraklayıp öyle

giderler
sabah kalktığımda kimse kalmaz
içerisi bomboştur
kafamdan çıt çıkmaz
bedenimin de gereksinimi yoktur
akşama dek sürecek
koşturmaca başlamıştır
gerek var mı bunlara
bıraksam kendimi
boşa yorulmasam
denedim korkunçtu
bir günün sonunda
kendime düşman oldum
kovamadım kaçamadım
yattığım anda uyumalıyım
o katlanılmaz iç sesim
dırdır etmeye başlar
hemen yataktan kalkarım
düşüncelerimde boğulmamalı
öldüresiye çalışmalı
dünden kalan işimi sürdürümüm
genç olmadığımdan artık
sık sık ara veriyorum
yorulmak işe yarıyor
kendi kendimi yemiyorum
nereden geldiklerini
kimsenin bilmediği
elektrik olmadığından çalışmayan
birçok alet var burada
ömrünü burada tamamlayan
amcam saklıyordu bunları
ballandıra ballandıra anlatırdı
aletlerin ne işe yaradığını
bununla bütün dünyayı izleyebilirsiniz
insanları görebilirsiniz
bu sesinizin ulaşamadığı uzaklıklardaki
insanlarla konuşmanızı sağlar
dağın arkasında olsalar bile mi
dağın arkasında olsalar bile
bizim için masal dünyasından düşen
dünyadamızda işlevsiz nesnelerdi

şimdi bakıyorum iyice eskimişler

pikap görüyorum

kılıfında esmer bir kadın var

elime aldığım plağın

plağı pikaba koyuyorum

sessizlik

yanındaki kolu plağın üstüne koyuyorum

yine sessizlik

yuvarlaklığından aklıma gelmiş olmalı

elimle döndürüyorum plağı

tiz bir ses çıkıyor sanki

iki elimi birleştirip kulağıma götürüyorum

iğneye iyice yaklaşıyorum

şaşırıp kalıyorum

capcanlı sesler geliyor

sonra bir kadın sesini ayırt ediyorum

belli belirsiz bir ses

plağın dönüşü bitti mi ses duruyor

sonra usuma

küçük bir koni yapmak geliyor

sonra dediğim günler sonra

uzaktaki birine seslenirken yaptığımız gibi

bir kitaptan sayfa yırtıyorum

koni yapıp iğneyi ucuna yerleştiriyorum

koniyi de pikabın koluna yerleştiriyorum

sonra plağı döndürmeye başlıyorum

seviniyorum

ses daha duyulur oluyor

anlamadığım bir dilde söylüyor kadın

uykudan yeni kalkmış sanki

hızlandıkça sesin inceldiğini keşfediyor

yavaşladıkça kalınlaştığını

dev bir koni yapmalı

güçlü bir gürültü olsun

şu dağı yıksın

TIRNAK İÇİ "KORKU"

"Ölüm korkusu öyle iter ki ölümlüleri yaşamdan
İğrentiyle bakarlar dünyaya ve o tedirgin yürekle
Kendilerine kıymayı yeğlerler."

Lucretius, *Evrenin Yapısı*

"Her faşist gibi öldürmekten değil,
ölmekten korkuyordu."

Şebnem İşigüzel, *Çöplük*

"Hakikati güneşe benzetirler, doğrudur.
Gözlerimizi yaralar korkusu ile çoğuna bakamayız."

Cenab Şahabeddin, *Tiryaki Sözleri*

"Ne yapmışsa korkusuna ragmen yapmıştı hayatı
boyunca. Yoksa çoktan kaybolup gitmişti."

Oğuz Atay, *Korkuyu Beklerken*

"Günahtan imtina ettiğimde genellikle
sebebi yüreğimin saflığını geliştirmek
değil, rezalet korkusudur."

John Cheever, *Elmalar Diyarı*

"Halkın yaşamaktan korkuyor, unutmuş
ne olduğunu, inanmıyor da. Ölü taklidi yapıyor,
yoksa mutlular ve güçlüler yine gelip eziyet eder ona."

Andrey Platonov, Can

"Şeytan'dan da Allah'tan da korkuyordum.
Çoğu zaman hangisinden daha fazla korkmam
gerektiğini kestiremiyordum."

Sulhi Dölek, Teslim Ol Küçük

"Yazarın kendisini ilahi anlatıcı gibi bilinmedik konuma yerleştirmesi, okur olarak, okuduğuma karşı isteğimi söküp atıyor. Yazar, kalem elinde diye her istediğini yapma hakkını mı elde ediyor? Evlerin içinde hayalet gibi dolaşabiliyor, yatak odalarına, daha korkuncu kafa içlerine kadar girebilme yetkisine sahip oluyor öyle mi? Asla!"

Çağlar Simsoy

–

Ya Ata
Bin Ya
Karıncaya

